

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **S. H.**, zastoupena Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 2. 2014, č. j. 10 A 162/2013 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 2. 2014, č. j. 10 A 162/2013 – 20, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství policie“) ze dne 12. 12. 2013, č. j. CPR-9591/ČJ-2013-930310-V243, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie ze dne 29. 5. 2013, č. j. KRPJ-22669/ČJ-2013-160022-SV, kterým bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla na území České republiky zaměstnaná bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání, a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že je nedůvodná námitka stěžovatelky, že podala-li novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem podle ust. § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je třeba na ni nahlížet jako na cizince, u něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, neboť na území České republiky pobývá na základě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny ve smyslu ust. § 98 písm. l) zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Stěžovatelka

v době pobytové kontroly sice byla žadatelkou o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, avšak vzhledem k tomu, že o této žádosti nebylo rozhodnuto, vztahovalo se na její pobyt na území České republiky ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož pobývala na území České republiky na základě původního víza k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Stěžovatelka proto byla oprávněna vykonávat pouze podnikatelskou činnost na pozici výkonného manažera, na níž jí bylo uděleno původní vízum. Ust. § 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti by bylo v jejím případě možné aplikovat až na základě pravomocného rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Zákon neopravňuje stěžovatelku pobývat na území České republiky na základě žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny před tím, než je o této žádosti pravomocně rozhodnuto. Na základě těchto skutečností považoval krajský soud za prokázané, že stěžovatelka v době od konce roku 2012 do 7. 3. 2013 vykonávala pracovní činnost na základě dohody o provedení práce, k níž neměla potřebná povolení úřadu práce, čímž naplnila podmínky správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal v postupu správních orgánů nesprávnost ani nezákonnost.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas s výkladem ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců krajským soudem. Podle jejího názoru nemůže citované ustanovení sloužit k tomu, aby v případě, kdy dojde k zániku platnosti původního dlouhodobého pobytu, za situace, kdy současně v době platnosti tohoto původního dlouhodobého pobytu byla podána žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 45 zákona o pobytu cizinců, a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti původního dlouhodobého pobytu, došlo k tomu, že fikce pobytu upravená právě ust. § 47 odst. 2 citovaného zákona způsobuje prodloužení platnosti původního pobytu, i když o jeho prodloužení cizinec nepožádal. Ve prospěch tvrzení stěžovatelky, že v době od 9. 11. 2012, tedy po skončení původního dlouhodobého pobytu, pobývala na území České republiky v rámci fikce pobytu podle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny, svědčí i jiná ustanovení tohoto zákona (§ 60 odst. 7 a § 88 odst. 3), která předpokládají existenci určitého druhu pobytu již na základě podané žádosti, aniž by tento druh pobytu byl žadateli pravomocně udělen. Stejný princip lze vztáhnout i na případ stěžovatelky a je logičtější považovat fikci jejího pobytu z titulu žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu za dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, k jehož povolení tato nová žádost směřuje, než fikci oprávněnosti jejího pobytu z titulu žádosti o nové povolení k dlouhodobému pobytu považovat za dlouhodobý pobyt za účelem, o jehož prodloužení již nežádala a tudíž platnost tohoto dlouhodobého pobytu a jeho účelu skončila dne 8. 11. 2012. Fikci pobytu nelze podle stěžovatelky vázat na takový účel pobytu, k němuž nepodala žádnou žádost, a tedy žádným svým úkonem neprojevila vůli směřující k tomu, aby jí tento účel pobytu zůstal zachován. Stěžovatelka má za to, že krajský soud dospěl na základě nesprávného výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců k nesprávnému závěru, že tato byla povinna mít v době od 9. 11. 2012 v případě výkonu práce na území České republiky platné povolení k zaměstnání. Stěžovatelka se však domnívá, že tuto povinnost neměla, neboť se na ni vztahovala výjimka uvedená v ust. § 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti. Ze shora uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

Podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců hodlá-li cizinec pobývat na území za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v ust. § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2.

Podle ust. § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Podle ust. § 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zelená karta nebo modrá karta nevyžaduje k zaměstnání cizince, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jde-li o společné soužití rodiny s cizincem podle písmene a) nebo c).

Na stěžovatelku, která pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu (tedy nikoliv víza k pobytu nad 90 dnů), se ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců přímo nevztahuje. Protože však situace cizince, který pobývá na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů a cizince, který zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, je z hlediska účelu citovaného ustanovení zcela srovnatelná, je nutno i ve vztahu ke stěžovatelce aplikovat citované ustanovení analogicky. Není zde žádný legitimní důvod pro rozlišování těchto dvou případů pro účely uplatnění pravidla o zachování titulu k pobytu při včasné podání žádosti o dlouhodobý pobyt a uplynutí doby platnosti víza před rozhodnutím o této žádosti. Není ospravedlnitelné, aby osoby pobývající na území České republiky na základě víza byly oprávněny vyčkat rozhodnutí o jejich žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosavadním účelem, zatímco osoby, které zde již pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu, by měly povinnost opustit území České republiky přes existenci včas podané nové žádosti o dlouhodobý pobyt, i když za jiným než dosavadním účelem. Pobývá-li cizinec na území České republiky dlouhodobě a dodrží lhůty pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt výslovně stanovené zákonem, je zcela neekonomické, a také iracionální, aby byl nejprve nucen z území vycestovat s argumentací, že dosud nebylo o jeho žádosti rozhodnuto, čímž ztratil oprávnění k pobytu, a teprve poté bylo o jeho žádosti rozhodováno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 96/2011 - 73).

V daném případě je nesporné, že stěžovatelka pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě, které bylo platné do 8. 11. 2012, a že požádala včas o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, přičemž platnost původního povolení k pobytu uplynula před rozhodnutím o této žádosti (ze správního ani soudního spisu není zřejmé, že by správní orgán o žádosti rozhodl). Dne 7. 3. 2013 byla stěžovatelka kontrolována v prostorách masokombinátu firmy Prantl Masný průmysl, spol. s r. o., kde od 1. 3. 2013 pracovala na výrobní lince na základě dohody o provedení práce ze dne 28. 2. 2013, přičemž neměla povolení k zaměstnání vydané úřadem práce.

Jak jednoznačně vyplývá z ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o včasné podané žádosti cizince o povolení dlouhodobého pobytu

se považuje jeho vízum, tj. v případě stěžovatelky povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, za platné a pobyt na území České republiky za oprávněný. To tedy znamená, že až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o stěžovatelčině žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny, pobývá tato na území České republiky legálně na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Za této situace ve vztahu k ní nelze aplikovat ust. § 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti, podle kterého pouze v případě, že cizinec má povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, se povolení k jeho zaměstnání nevyžaduje. Pobývala-li stěžovatelka na území České republiky na základě povolení k pobytu za účelem podnikání, musela mít příslušné povolení k zaměstnání. Proto závěr správních orgánů i krajského soudu, že stěžovatelka v rozhodné době byla zaměstnaná bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání, je věcně správný a byl tak dán důvod pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Pokud stěžovatelka v této souvislosti poukazovala na ust. § 60 odst. 7 a § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pak je třeba uvést, že tato ustanovení nebyla v jejím případě aplikována. Podle názoru Nejvyššího správního soudu navíc text těchto ustanovení svědčí spíše v neprospěch stěžovatelky a podporuje právní závěry správních orgánů i krajského soudu, neboť je z nich jednoznačně seznatelný úmysl zákonodárce, aby bylo v těchto výjimečných případech [udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) a pobyt cizince narozeného na území] postupováno odlišně, tj. aby byl další pobyt cizince na území považován za pobyt podle podané žádosti, a to až do doby rozhodnutí o ní. Je tedy zřejmé, že zákonodárce tyto situace vědomě rozlišuje, a soud proto není oprávněn vykládat ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rozporu s jednoznačně projeveným úmyslem zákonodárce.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a ředitelství policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu